

Журналіст, життєлюб та... "екстремал" мимоволі

Кость ТАРАНЕНКО
Журналіст

НУ, ось і накувала сива зозуля Олександр СІНЯГІВСЬКОМУ – нашому колезі й побратиму по нелегкій журналістській долі – 5 червня виповнюється 70 літ. Ніби й небагато, як для історії. А для однієї людини?.. І надто вже тоді, коли вони, ці роки, не так-то й гладенько та радісно минули.

Кожен, хто вже розміняв такий поважний життєвський рубіж, звісно ж, озирнеться назад, проаналізує прожиті літа і, природно, перейметься питаннями: а чи все можливе я зробив у житті? Або, як казали древні, хто ти на землі еси?

– Так однозначно на це питання не відповіси... – замислився Олександр Васильович, – в усякому разі, намагався зробити все від мене залежне, іноді старався, образно кажучи, осягнути неосяжне. Не завжди все вдавалося. Але про те не мені, а людям судити. В усякому разі, протягом усього свого життєвого шляху, зокрема й на журналістській ниві, старався дотримуватись отого несхибного постулату: "Не нашкодь!". Хай судять люди.

3 витоки дитинства

...ПРИСТАНЦІЙНЕ село Штомпелька, що в Хорольському районі, – давній населений пункт. Назва, певно, походить від німецького прізвища Штомпель. Але це так, здогадки, не підтвержені фактами. Отож у цьому селі народився та провів своє дитинство і ранню юність Олександр Сінягівський.

– Нічого особливого з дитячих та юнацьких років у моєму житті не було, – продовжує Олександр Васильович. – Я був єдиним сином у мамі, Галини Луківни. З дитинства пізнав, що таке праця на селі, у колгоспі, бо ж допомагав мамі й на буряках, і на інших роботах. Уже в старших класах восьмирічки, пригадую, голова колгоспу, колишній військовий, усе пропонував мамі, аби я йшов учитися на механізатора. Та я змалечку тягнувся до слова, дуже любив літературу. Був на сьомому небі, коли у районній газеті з'явилася перша замітка з підписом "О. Сінягівський, юнкор". Газетярі тоді здавалися мені людьми особливого складу, якимись небожителями. Не кажучи вже про письменників. Та це, певно, "хвороба" кожного юнака, котрий мріяв про майбутню журналістську професію.

А ось ввічливість, інтелігентність Олександра, звичайно ж, усотувалися, як мовиться, ще з молоком матері. Звертання до всіх без винятку на "Ви" пішло ще з повчань мамі. Бо ж і до неї звертався тільки на "Ви".

– І все ж, Олександр, невже не бу-

ло у твої дитячі та юнацькі роки якихось неординарних подій?

– Звісно ж були. Не вельми хочеться і згадувати, але... з пісні слова не викинеш. Почнемо з того, що я дуже любив змалечку спорт. Непогано грав у шахи, захоплювався футболом. Та після кожного матчу було заведено "обмивати" спортивну подію. Поступово став утягуватися у цю згубну звичку. Мама сварила мене, звісна річ, переконувала. Я калявся... до наступного матчу. Але все, на щастя, закінчилося після одного прикрого випадку, передувала якому хвилююча подія – день народження моєї сусідки Раї, в яку я по-юнацьки був закоханий по вуха. Отож на іменинах її тато (і треба ж таке!), називаючи мене майбутнім зятем, усе підливав оковитою. Я ж не відмовлявся, вдаючи з себе бравого козака перед Раєю. А скільки там підліткові треба? Не пам'ятаю, як опинився вдома у ліжку. Вранці відбулася, я вважаю, доленосна розмова з мамою. Та й огида до спиртного після злочасних іменин раз і назавжди зародилася в душі. Ні, не скажу, що я ханжа і не можу перехилити у свято чарчину-другу. Але межі відтоді ніколи не перестував, що дуже допомогло мені у подальшому житті.

Крім літератури та спорту, дуже хотілося юному Олександрові грати на баяні. Але... де ж гроші у мамі, аби придбати музичний інструмент? У колгоспі працювали ж "за паличку". Та все ж таки мама потроху наскладала, і вже семикласник Саша мав новенького баяна аж за 117 карбованців! На той час це була для селянина велика сума. Зате ж і радіоще було!

Від кабачкової ікри до... журналістики

ЗАКІНЧИВШИ десятирічку, Олександр не одразу пішов у журналістику. Каже, просто побоявся, що не вступить до університету. А подався до кооперативного технікуму, що у Полтаві, на спеціальність "технік-ме-

✓ Мелодії дитинства і зрілості.

ханік". Успішно закінчив його, захистивши дипломну роботу на тему "Технічне обладнання для виготовлення кабачкової ікри". Певний час працював на Хорольському плодоконсервному заводі. А тут – армія. Потрапив служити у ракетні війська стратегічного призначення. Їхній підрозділ дислокувався у Білорусії, у місті Ліда. Служба проходила нормально. Не поривав зв'язків зі спортом, та й із журналістикою також дружив. Постійно дописував до окружної армійської газети. І для душі приємно, та й для солдатського гаманця – теж. Дивись, як не три, то п'ять карбованців надійде гонорару. Все ж якийсь "приварок" є, хоч на згущене молоко, яке дуже любив, чи цукерки солдатів, котрий у своєму раціоні цього ніколи не бачив.

І уже на другому році служби вирішив Саша подати рапорт про вступ до Львівського військово-політично-

каві лекції, зустрічі з відомими людьми – письменниками, журналістами, імена яких бачив лише на шпальтах газет, обкладинках книг чи на екрані телевізора. Чого варті лекції та бесіди хоча б із відомими у той час на весь Союз неперевершеними нарисистом Анатолієм Аграновським, поетом Іваном Драчем та багатьма іншими!

Заняття проходили захоплюючі, цікаві. І ось, уже будучи студентом, Саша одного разу, йдучи коридором навчального корпусу, почув із-за дверей однієї аудиторії славнозвісну і неперевершену мелодію "Полонезу Огіньського". Мабуть, сама доля змусила його відчинити двері і зазирнути в аудиторію. На стільчику сиділа чорнява симпатична дівчина і грала на фортепіано.

– Отак і познайомилися ми з моєю майбутньою дружиною Надією Скакун, – розповідає Олександр. – І відтоді більше не розлучалися. Скільки я почерпнув від неї мистецьких, і естетичних, і просто життєвських знань! І в театрах бували, і на різних літературно-мистецьких заходах – усе-таки stolьний град Київ! Цілий світ відкрила для мене Надя. Та й багаж знань у неї був неабиякий. Сама з родини вчителів, та ще й нащадок славнозвісної династії Терещенків – великих шанувальників і меценатів української культури та мистецтва. Щоправда, про це за "совецького" періоду вголос не варто було говорити. Адже предки – "кляті буржуїни", не вихідці з робітників чи селян. А значить – "вороги"! Це лише зараз можна цим пишатися, а тоді...

Отож закінчили Олександр і Надія університет, одразу ж побралися. Прибули на роботу до хорольської районної газети. А згодом доля привела їх у Козельщину. Олександр Васильович очолив колектив редакції газети "Радянське село", а Надія Антонівна приступила до обов'язків завідувачі відділом листів.

Життя йшло рівно, ладно. Та ось настали неспокійні дев'яності. На першому плані скрізь і всюди виступав прибуток. Економічна нестабільність не те, що дошкуляла – пекла розпеченим залізом...

– Повіриш, колего, нерідко руки опускалися, – пригадує Олександр Васильович. – І я не уявляю, як нам вдалося подолати все це. Але ж вижили!..

Між буттям і... небуттям

ЯК ОТО кажуть, прийшла біда – відчиняй ворота. Лихоманка в газетярській справі – то одне. Інше – стрімко почав падати зір у Олександра. Далися ознаки нервової стреси. Отож довелося робити кілька операцій в Одеському інституті імені Філатова. Зір повністю не відновився, тож роботу

довелося залишити. Достроково вийшов на пенсію, передавши газетну "естафету" мені. А невдовзі пішла на заслужений відпочинок і Надія Сінягівська – кваліфікована журналістка, неперевершена поетеса, ерудитка в багатьох галузях літератури і мистецтва.

Та на цьому смуга невезіння в Олександра Васильовича не закінчилася. Невдовзі помирав від тяжкої хвороби вірна дружина, подруга й опора в житті Надя. А через деякий час – новий удар: пішла за Вічну межу і мама, Галина Луківна. Не встиг оговтатися, як у самого – тяжка операція. Згодом – друга, яка ледь не скінчилася трагічно.

– Я вже тоді розпрощався з життям, – каже з сумом Олександр, – особливо, коли крізь марення почув голоси лікарів. Один каже: "То що, поставимо йому крапельницю?" – "Та допоможе вона йому, як мертвому кадило! – цинічно відповідає інший. – Адже тут крововилив у черевну порожнину. І тут ми безсилі..."

Втрачав я свідомість часто. І ось у якийсь проміжок просвітлення в голові промайнула така думка: "Певна категорія людей, аби відчувати надлишок адреналіну в крові, їдуть у гори, у підземелля, до дідька в зуби, шукаючи екстриму. Я відчуваю його ще в армії. Двічі. Уперше, коли кидав бойову гранату, і вдруге – після "обкатки" танком. Але ж тоді був молодий, повний сил. А тепер? Коли тобі під шістдесят?.."

Але ж Олександр вижив! Наперекір усьому. І не лише завдяки медикам. Терміново втрутилися ми, колеги, і я особисто звернувся до тодішнього голови райдержадміністрації Сергія Сушка, який посприяв виклику з Полтави фахівців. Провели термінову операцію, яка завершилася успішно. Зараз Олександр Васильович веде активне громадське життя. Постійно дописує до газети, не пориває зі спортом, бере приватні уроки гри на баяні, є групоргом Кременчуцької організації Українського Товариства людей з обмеженим зором. Сумує, звичайно, за дружиною, десятиріччя від смерті якої виповнюється цього-річ восени. Зі смутком згадує добрим словом маму...

Сьогодні ж, напередодні ювілейної дати, бажаємо тобі, колего, ще довгих-довгих років життя, Божої благодаті, здоров'я і натхнення на многії літа. Так тримати!

ЗОРЯНИ приєднуються до численних привітань на адресу постійного автора нашої газети Олександра Васильовича Сінягівського.

Зичимо Вам, шановний колего, міцного здоров'я, творчої наснаги, многії і благі літа! ■

✓ Колектив Козельщинської районної газети "Радянське село".

го училища на факультет журналістики. На жаль, не пройшов за конкурсом. А на "комісара" (тобто замполіта) вчитися не побажав.

Їх познайомив "Полонез Огіньського"

ВІДСЛУЖИВ Олександр, віддає, як модно було говорити в той час, борг Вітчизні. Та все ж не полишала думка стати професійним журналістом. А тут і оголошення побачив у газеті – запрошують на підготовчі курси до вступу на факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка. Не вагаючись, вирушив до Києва. Мама, правда, відмовляла: "Як ти там сам будеш? Розгуляєшся, підеш хибним шляхом..." Переконав маму. Заспокоїв. І – не підвів у майбутньому.

– І втрапив я неначе в інший світ, – мрійливо пригадує Олександр, – ці-

✓ Олександр Сінягівський із рідною газетою і в будні, і в свята.